

21/29

Uitspraak van het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen.

Het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen, hierna te noemen het College, heeft het volgende overwogen en beslist ten aanzien van de bij brief van 22 juli 2021 door A, hierna te noemen klaagster, ingediende klacht tegen drs. B, hierna te noemen verweerster, lid van het Nederlands Instituut van Psychologen, en ingeschreven in het NIP-register kinder- en jeugdpsycholoog NIP.

I Het verloop van de procedure

Het College heeft kennisgenomen van:

- het klaagschrift met 18 bijlagen d.d. 22 juli 2021 ingediend door de gemachtigde van klaagster W.E. van Bentem, rechtskundig adviseur;
- het verweerschrift met 9 bijlagen d.d. 6 september 2021 ingediend door de gemachtigde van verweerster mr. drs. S. Slabbers, werkzaam bij VvAA Rechtsbijstand te Utrecht.

De behandeling van de klacht heeft buiten aanwezigheid van partijen plaatsgevonden ter zitting van het College van 10 november 2021. Gelet op de omvang van het klaagschrift, het verweerschrift en de grote hoeveelheid overgelegde producties acht het College zich voldoende voorgelicht om zonder mondelinge behandeling uitspraak te doen (artikel 2.3.6 lid 1 RvT).

II De feiten

Op grond van de stukken kan van het volgende worden uitgegaan:

- a. Verweerster, kinder- en jeugdpsycholoog NIP, is werkzaam als gerechtelijk deskundige voor psychologische rapportage in familierechtelijke zaken in opdracht van gerechtshoven en rechtbanken.
- b. Klaagster (hierna ook moeder) is gehuwd geweest met C (hierna ook vader). Uit dit huwelijk zijn twee kinderen geboren: dochter D (geboren in 2007) en zoon E (geboren in 2009).
- c. Beide ouders hebben het ouderlijk gezag. Er is sprake van complexe echtscheidingsproblematiek. De kinderen wonen bij moeder en zijn sinds november 2016 onder toezicht gesteld (hierna ots genoemd) met aanstelling van een gecertificeerde instelling (hierna de GI).
- d. Tussen de ouders zijn gedurende langere tijd diverse rechtszaken in eerste aanleg en hoger beroep gevoerd over onder meer het (eenhoofdig) gezag en de hoofdverblijfplaats van de kinderen en over de (wijziging van de) zorgverdelingsregeling.
- e. Vanaf 14 februari 2017 is er gezinsondersteuning van X.
- f. Bij beschikking van 29 november 2017 heeft de kinderrechter de zorgregeling gewijzigd en een voorlopige zorgregeling vastgesteld met een opbouw in onbegeleide omgang tussen vader en de kinderen. Tevens is toen aan de GI en de ouders verzocht onderzoeksvragen die zij beantwoord willen zien in te dienen in verband met bij de ouders te verrichten persoonlijkheidsonderzoek, waarna de kinderrechter de onderzoeksvraag van de persoonlijkheidsonderzoeken zal formuleren en een deskundige zal benoemen die de persoonlijkheidsonderzoeken bij de ouders gaat afnemen.
- g. Bij beschikking van 11 april 2018 heeft de kinderrechter een deskundigenonderzoek bevolen naar de vragen:
 - *“Wat zijn de behoeften en belangen van D en E om onbelast op te groeien?*
 - *Welke mogelijkheden hebben de vader en de moeder om tijdens de uitvoering van de zorgregeling aan te sluiten bij de behoeften, de belangen en de ontwikkeling van D en E?*

- *Is bij de vader en de moeder hulpverlening geïndiceerd om hun mogelijkheden te vergroten? Zo ja, welke hulpverlening?*
- *In hoeverre zijn de vader en de moeder in staat om te profiteren van passende hulpverlening voor zichzelf, zowel gericht op het invullen van het ouderschap als op de opvoedcapaciteiten ten aanzien van D en E?*
- *Kan de ouderrelatie zodanig worden verbeterd dat de kinderen buiten de strijd blijven en de kinderen geen last vinden van de communicatie tussen de ouders?*
- *In hoeverre zijn de ouders in staat elkaar ruimte te bieden voor contact met de kinderen?*
- *Indien er aanwijzingen zijn van psychiatrische structuren bij de vader en de moeder; is het noodzakelijk dan wel wenselijk dat er aanvullend psychiatrisch onderzoek bij de vader en de moeder plaatsvindt?*
- *In hoeverre komen er uit het onderzoek bevindingen naar voren die niet aan de orde zijn gekomen in de onderzoeksvragen, maar wel van belang zijn met betrekking tot de ontwikkeling en de opvoeding van de kinderen en indien deze naar voren komen, welke zijn deze.”*

De kinderrechter heeft hiertoe een of meerdere door het NIFP aan te wijzen onderzoeker(s) benoemd als deskundige(n). De kinderrechter heeft in deze beschikking overwogen dat de op te stellen *“onderzoeksrapportage de GI kan helpen in de uitvoering van haar taak om, indien passend en noodzakelijk, adequate hulpverlening voor de ouders in te zetten en om de hulpverlening gericht op de kinderen zo passend mogelijk te laten zijn.*

De ouders en de GI hebben ieder afzonderlijk concept onderzoeksvragen bij de rechtbank ingediend. In dat kader overweegt de kinderrechter dat de voorgestelde vragen van de GI betreffende de mogelijkheden van de ouders voldoende aansluiten bij de onderzoeksmogelijkheden van het NIFP en de voorgestelde onderzoeksvragen van de ouders hierin gelezen kunnen worden.”

- h. Vervolgens is verweerster via tussenkomst van het NIFP benoemd tot deskundige. Zij heeft voor aanvang van het onderzoek overlegd met het NIFP dat zij geen persoonlijkheidsonderzoek bij de ouders uitvoert. Verweerster heeft vervolgens met dit uitgangspunt een offerte uitgebracht die door de rechtbank op 4 juni 2018 is goedgekeurd.
- i. Begin juli 2018 hebben de kennismakingsgesprekken door verweerster met ieder van de ouders apart plaatsgevonden waarbij zij ieder de toestemmingsverklaring voor het onderzoek van de kinderen hebben ondertekend.
- j. Tevens is bij die gelegenheid met de ouders de werkwijze van de onderzoeker voorafgaand aan de start van het onderzoek besproken. Hierbij is de brochure psychologische rapportage in civiele zaken van het NIFP overhandigd. Klaagster heeft met betrekking tot hetgeen is afgesproken een verklaring ondertekend gedateerd 8 juli 2018 die als hier herhaald en ingelast wordt beschouwd.
- k. Vervolgens hebben in augustus en begin september 2018 tussen verweerster en beide ouders afzonderlijk inhoudelijke gesprekken plaatsgevonden.
- l. In september 2018 heeft verweerster eveneens gesprekken gevoerd met de kinderen en hebben daarnaast de interactieobservaties plaatsgevonden tussen de kinderen en ieder van de ouders afzonderlijk bij X.
- m. Vervolgens zijn aan de hand van de gespreksverslagen door verweerster afzonderlijke conceptrapporten voor het deel van vader (en de kinderen) en het deel van moeder (en de kinderen) opgesteld. De ouders zijn door verweerster in de gelegenheid gesteld hierop ieder afzonderlijk te reageren.
- n. Op 19 oktober 2018 zijn door verweerster de bevindingen van het concept deelonderzoek met klaagster, haar gemachtigde en met vader afzonderlijk besproken. Vader had op dat moment gereageerd op zijn deel van het conceptrapport, klaagster nog niet op haar deel. Klaagster heeft bij dit gesprek aangegeven niet akkoord te kunnen gaan met de door verweerster geadviseerde forensische mediation. Afgesproken is vervolgens dat klaagster een schriftelijke reactie op het rapport aan verweerster zal sturen die als bijlage aan het rapport zal worden toegevoegd.

- o. Vader heeft, nadat verweerster wijzigingen had aangebracht, schriftelijk akkoord gegeven op zijn deel van het rapport.
- p. Per brief d.d. 26 oktober 2018 aan verweerster doorgezonden per mail d.d. 29 oktober 2018 heeft de gemachtigde van klagster een reactie en nieuwe stukken aan verweerster toegezonden. Verweerster heeft aan de hand van deze reactie klagsters deel van het conceptrapport alsnog aangepast wat betreft feitelijke onjuistheden.
- q. In de brief van 1 november 2018 aan klagster en haar gemachtigde heeft verweerster onder meer vermeld: *“De moeder/vader heeft wel het recht om het rapport te blokkeren.”*
- r. Klagster heeft daarna geen akkoord willen geven op haar deel van het rapport.
- s. Bij beschikking van 20 november 2018 heeft de rechtbank overwogen dat klagster zich niet tijdig op het blokkeringsrecht heeft beroepen, althans dat de termijn voor blokkeren nu ruimschoots is verstreken. Voorts deed de kinderrechtster een beroep op klagster haar deel van het rapport alsnog vrij te geven in het belang van de kinderen.
- t. Verweerster heeft vervolgens de afzonderlijke rapporten van vader en moeder geïntegreerd tot één geheel en op 5 december 2018 aan de ouders toegezonden voor het maken van opmerkingen.
- u. Vader heeft op 14 december 2018 gereageerd op de rapportage. Moeder heeft op 19 december 2018 gereageerd op de rapportage. Beiden hebben daarbij naast het maken van opmerkingen ook verzoeken tot het overleggen van extra stukken gedaan. Deze verzoeken zijn door verweerster buiten beschouwing gelaten.
- v. Op 7 januari 2019 is het aangepaste definitieve rapport met de bijlagen door verweerster gezonden naar de rechtbank (de opdrachtgever). Dit rapport wordt als hier herhaald en ingelast beschouwd. In dit rapport wordt - voor zover hier van belang - allereerst een traject van forensische mediation geadviseerd om functionele communicatie tussen ouders tot stand te brengen wat betreft de opvoeding van de kinderen. Indien dit niet bespreekbaar is, wordt voorgesteld een traject van parallel ouderschap op te starten. Ten slotte wordt door verweerster geconcludeerd dat er geen aanwijzingen zijn het contact tussen vader en de kinderen nog langer begeleid te laten plaatsvinden.

III Het standpunt van klagster en de klacht

Het klaagschrift bestaat uit 99 pagina's en 353 pagina's aan bijlagen. Kennelijk abusievelijk is in nummering van de klachtonderdelen onderdeel 11 vergeten, zodat de klacht bestaat uit 13 onderdelen met subonderdelen. De klacht houdt in, zakelijk en kort samengevat weergegeven, dat verweerster in strijd met de Beroepscode heeft gehandeld om de volgende redenen:

1. Zij heeft in strijd gehandeld met de onderzoeksopdracht van de kinderrechtster d.d. 11 april 2018 door geen persoonlijkheidsonderzoek bij de ouders uit te (laten) voeren.
2. Zij heeft de benoeming tot deskundige aanvaard, terwijl zij niet deskundig is. Daarnaast verhinderen haar persoonlijke opvattingen dat zij dergelijke onderzoeken op juiste wijze uitvoert;
3. Zij is het onderzoek begonnen zonder over de benodigde stukken te beschikken;
4. Zij heeft onzorgvuldig gehandeld bij het voeren van de gesprekken met klagster en het opstellen van de gespreksverslagen;
5. Zij heeft een concept-rapport opgesteld zonder alle informanten gesproken te hebben;
6. Zij heeft informatie van een goede vriendin van vader niet buiten het onderzoek gehouden, heeft dit niet duidelijk verwoord en is begonnen met het opstellen van het onderzoeksverslag zonder akkoord van deze persoon op het gespreksverslag;
7. Zij heeft in strijd met de waarheid gesteld dat zij door klagster genoemde gebeurtenissen (diefstal van klagsters auto door vader, ontvoering van de kinderen door vader en agressie van vader) heeft besproken met de kinderen dan wel met vader en de kinderen;
8. Zij heeft informatie - aangereikt door de gemachtigde van klagster - buiten beschouwing gelaten zonder daarover met de contactpersoon bij de rechtbank overleg te plegen en heeft haar verhinderd verzoeken te doen als genoemd in art. 198 lid 2 Rv;

9. Zij heeft geweigerd klaagster te laten reageren op het concept-rapport, heeft klaagster onvolledig geïnformeerd over de te volgen werkwijze en heeft bij haar de indruk gewekt dat zij het rapport kon blokkeren.
10. Zij heeft het onderzoek inhoudelijk op onzorgvuldige wijze uitgevoerd;
11. Zij heeft nagelaten deugdelijk feitenonderzoek te doen naar signalen van huiselijk geweld en had dit geweld in haar rapportage moeten betrekken;
12. Zij heeft het beeldmateriaal van de observaties van klaagster en de kinderen vernietigd, althans heeft zij geweigerd dit aan klaagster af te staan. Ook weigert zij gespreksverslagen van gesprekken te verstrekken;
13. Zij heeft onvoldoende maatregelen genomen teneinde misbruik van haar deskundigenbericht door vader te voorkomen.

Klaagster concludeert dat een beeld naar voren komt dat verweerster eigen rigide opvattingen heeft over gelijkwaardig ouderschap en het recht van kinderen op (onbegeleid) contact met beide ouders. Die heeft zij laten prevaleren boven wat actuele inzichten over huiselijk geweld volgens klaagster hebben uitgewezen.

IV Het standpunt van verweerster

Verweerster heeft de klacht - in een verweerschrift van 14 pagina's met 135 pagina's aan bijlagen - gemotiveerd betwist. Voor zover van belang voor de beoordeling van de klacht zal daarop in het onderstaande nader worden ingegaan.

V De overwegingen van het College

V.1. Bij de tuchtrechtelijke toetsing van professioneel handelen gaat het er niet om of dat handelen beter had gekund, maar om het beantwoorden van de vraag of de psycholoog de zorgvuldigheid heeft betracht die van een redelijk handelend en redelijk bekwaam psycholoog kan worden verwacht door te handelen naar de Beroepscode.

V.2 Volgens vaste jurisprudentie moet rapportage als door verweerster uitgebracht voldoen aan een aantal criteria. Deze criteria zijn inmiddels vastgelegd in de Beroepscode 2015, te weten in artikel 97. Dit artikel luidt als volgt:

De psycholoog beperkt zich in rapportages tot het vermelden van die gegevens en beoordelingen die voor het doel van de rapportages noodzakelijk zijn. Het rapport dient minimaal aan de volgende eisen te voldoen:

- *Het rapport vermeldt de feiten, omstandigheden en bevindingen waarop het berust;*
- *Het rapport geeft blijk van een geschikte methode van onderzoek om de voorgelegde vraagstelling te beantwoorden;*
- *Uit de rapportage moet duidelijk blijken op welke gronden de bevindingen en conclusies berusten en wat de beperkingen daarvan zijn;*
- *Het rapport vermeldt de bronnen waarop het berust, daaronder begrepen de gebruikte literatuur en de geconsulteerde personen;*
- *In de rapportage wordt melding gemaakt van de vertrouwelijke aard en na verloop van welke termijn de conclusies redelijkerwijs hun geldigheid hebben verloren;*

Het College toetst of het onderzoek door de psycholoog dat tot de rapportage heeft geleid uit het oogpunt van vakkundigheid en zorgvuldigheid de tuchtrechtelijke toets der kritiek kan doorstaan en of de psycholoog binnen de grenzen van zijn deskundigheid is gebleven. Ten aanzien van de conclusie van de rapportage wordt beoordeeld of de psycholoog in redelijkheid tot die conclusie heeft kunnen komen.

V.3. Wat betreft klachtonderdeel 1 (het niet-doen van persoonlijkheidsonderzoek bij de ouders) is het College van oordeel dat in de beschikking van de rechtbank van april 2018 niet bij voorbaat een verplichting voor verweerster gelezen kan worden om persoonlijkheidsonderzoek te doen. Verweerster is dan ook van deze situatie uitgegaan en heeft dit met het NIFP en de rechtbank kortgesloten. De rechtbank is hiermee akkoord gegaan.

Vraag 7 in de vraagstelling van de rechtbank (geciteerd onder 1.h) hield het volgende in:

“Indien er aanwijzingen zijn voor psychiatrische structuren bij de vader en de moeder, is het noodzakelijk dan wel wenselijk dat aanvullend psychiatrisch onderzoek bij de vader en de moeder plaatsvindt?”

Verweerster heeft blijkens de beantwoording van deze vraag in de rapportage bij beide ouders geen concrete aanwijzingen voor psychiatrische structuren waargenomen. Dit betekent dat het om deze reden niet noodzakelijk dan wel wenselijk was persoonlijkheidsonderzoek bij de ouders te verrichten. Dat er in een eerdere beschikking van 29 november 2017 door de rechtbank wel wordt gesproken van persoonlijkheidsonderzoek maakt dit niet anders. Verweerster mocht er van uitgaan dat de rechtbank de vraag in de beschikking van 11 april 2018 om goede redenen, namelijk na overleg met de ouders en de GI, op deze manier heeft verwoord. Door in haar onderzoek uit te gaan van de door de rechtbank genoemde vragen heeft verweerster voldaan aan artikel 64 van de Beroepscode. Hiermee is immers duidelijk dat zowel de externe opdrachtgever als de cliënt beschikken over dezelfde informatie over doel en opzet van de professionele relatie en over de voorgenomen werkwijze. Dat geen persoonlijkheidsonderzoek bij de ouders is gedaan, dient dan ook bij de rechtbank te worden aangekaart en kan verweerster niet worden verweten.

Klachtonderdeel 1 is dus niet gegrond.

V.4. Klachtonderdeel 2 inhoudende dat verweerster niet deskundig zou zijn het onderzoek te verrichten is evenmin gegrond. Als geregistreerd K&J-psycholoog NIP is verweerster bij uitstek deskundig psychologisch onderzoek bij kinderen te verrichten. Tevens moet worden aangenomen dat verweerster voldoende deskundig is om aan de hand van de DSM-V algemene aanwijzingen voor eventuele psychiatrische structuren bij de ouders te kunnen onderkennen. Verweerster heeft hiermee, anders dan klaagster stelt, voldaan aan de eisen die de artikelen 13, 102 en 103 van de Beroepscode aan haar stellen.

Voor zover klaagster in dit klachtonderdeel stelt dat verweerster de onderzoeksopdracht niet had mogen aanvaarden omdat zij heeft aangegeven geen persoonlijkheidsonderzoek bij de ouders uit te voeren, overlapt het met klachtonderdeel 1 en wordt verwezen naar het hiervoor overwogene. Klachtonderdeel 2 is hiermee niet gegrond.

V.5. Wat betreft klachtonderdeel 3 is het College van oordeel dat het niet onzorgvuldig is dat verweerster onderzoek heeft verricht aan de hand van een selectie van stukken uit het (proces)dossier. De stelling van klaagster dat verweerster diende te beschikken over het volledige procesdossier gaat niet op, aangezien deskundigen steeds stukken verzamelen binnen de reikwijdte van hun opdracht. Ook in artikel 97 van de Beroepscode staat omschreven dat de psycholoog zich in rapportages beperkt tot het vermelden van die gegevens die voor het doel van de rapportage noodzakelijk zijn. Dat verweerster in het kader van het onderzoek nog andere stukken had moeten raadplegen dan zij heeft gedaan, heeft klaagster onvoldoende aannemelijk gemaakt. Verweerster heeft daarnaast in de rapportage precies omschreven welke stukken zij heeft geraadpleegd. Daarmee heeft zij voldaan aan de vereisten van artikel 97 voornoemd.

V.6. Van onzorgvuldigheid van verweerster bij het voeren van de gesprekken met klaagster en bij het opstellen van de gespreksverslagen hiervan (klachtonderdeel 4) is evenmin gebleken. Klaagster heeft haar stellingen op dit vlak onvoldoende onderbouwd, nu niet vast is komen te staan dat verweerster te lang zou hebben gewacht met de opstelling van de verslagen. Daarnaast zijn de mails die verweerster aan klaagster heeft gezonden en waarin zij vraagt om een feitelijke aanvulling op hetgeen is besproken

juist een teken van zorgvuldigheid en een streven naar volledigheid. Dat klaagster zich in verband met het onderzoek belast voelde, doet aan het voorgaande niet af.

Verweerster heeft erkend dat zij op vrijdag 12 oktober 2018 klaagster per ongeluk een eerdere versie van het conceptrapport heeft gestuurd, hetgeen zij op zaterdagmiddag 13 oktober 2018 direct heeft rechtgezet. Naar het oordeel van het College is dit handelen, dat door verweerster bovendien nog in het weekend werd gecorrigeerd, niet zodanig ernstig dat verweerster hiervan een tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt. Klachtonderdeel 4 is derhalve ongegrond.

V.7. De stelling die door klaagster wordt betrokken in klachtonderdeel 5 inhoudende dat verweerster het conceptrapport heeft opgesteld zonder X gesproken te hebben, is op zichzelf juist. Dit levert echter geen onzorgvuldig handelen van verweerster op, aangezien verweerster dit tijdig heeft onderkend, hierover direct heeft gecommuniceerd en de door haar verkregen informatie afkomstig van X alsnog in het rapport op pagina 18 en 19 heeft vermeld en heeft aangegeven dat de aanvullende informatie van X niet tot aanpassingen in de conclusies heeft geleid. Verweerster kan dan ook geen tuchtrechtelijk verwijt worden gemaakt van dit handelen.

V.8. Wat betreft klachtonderdeel 6 heeft klaagster naar het oordeel van het College onvoldoende aannemelijk gemaakt dat (en zo ja hoe) informatie van de vriendin heeft geleid tot bepaalde bevindingen en conclusies. Verweerster betwist immers dat zij haar bevindingen en conclusies mede heeft gebaseerd op informatie van de vriendin van vader. Bovendien blijkt dit ook niet uit het rapport. Voor gegroundverklaring van een (tuchtrechtelijke) klacht is noodzakelijk dat de daaraan ten grondslag gelegde feiten in voldoende mate vaststaan. Dat is hier niet het geval. Dit klachtonderdeel is dan ook wegens gebrek aan feitelijke grondslag ongegrond.

V.9. Wat betreft klachtonderdeel 7 stelt klaagster zich op het standpunt dat verweerster in strijd met de waarheid in de rapportage heeft vermeld dat zij de door klaagster genoemde diefstal van de auto, de door klaagster genoemde kinderontvoering en het door klaagster genoemde huiselijk geweld door vader met hem en de kinderen heeft besproken.

Verweerster heeft hiertegen ingebracht dat zij dit wel met vader en (kort) met de kinderen heeft besproken.

Onder deze omstandigheden kan het College niet vaststellen of verweerster in strijd met de waarheid in de rapportage zou hebben vermeld dat zij dit heeft besproken, omdat aan het woord van de één niet meer geloof kan worden gehecht dan aan het woord van de ander. In gevallen als deze is het vaste tuchtrechtspraak dat het verwijt van klaagster niet gegrond kan worden bevonden. Dit oordeel berust niet op het uitgangspunt dat het woord van klaagster minder geloof verdient dan dat van verweerster, doch op de omstandigheid dat voor het oordeel of een bepaalde verweten gedraging van de aangeklaagde tuchtrechtelijk verwijtbaar is, eerst moet worden vastgesteld welke feiten daaraan ten grondslag gelegd kunnen worden. Dit klachtonderdeel is derhalve ongegrond.

V.10. De drie subonderdelen van klachtonderdeel 8 lenen zich vanwege de samenhang eveneens voor gezamenlijke behandeling.

Blijkens de beschikking van de rechtbank van 11 april 2018 was de deskundige alleen verplicht belanghebbenden in de gelegenheid te stellen opmerkingen te maken. Voorts moet uit het rapport van de deskundige blijken of aan dit voorschrift is voldaan, terwijl in het rapport tevens melding dient te worden gemaakt van de inhoud van die opmerkingen. Het College is van oordeel dat verweerster zich aan deze drie voorschriften heeft gehouden. Aan de rapportage zijn de opmerkingen van de ouders immers middels bijlagen toegevoegd. Anders dan klaagster aanvoert, was verweerster niet verplicht haar contactpersoon bij de rechtbank hierover te raadplegen.

Klaagster en haar gemachtigde konden tot 19 oktober 2018 stukken aan verweerster doen toekomen. Duidelijk is dat er voor klaagster hiermee voldoende gelegenheid is geweest om (aanvullende) stukken te overleggen.

Klachtonderdeel 8 is hiermee eveneens ongegrond.

V.11. Wat betreft klachtonderdeel 9 geldt het volgende.

V.11.1 Uit de gang van zaken na 19 oktober 2018 blijkt dat klaagster door verweerster alsnog in de gelegenheid is gesteld met een reactie te komen op het conceptdeelrapport. Bovendien heeft verweerster aan de hand van die reactie feitelijke onjuistheden in de rapportage gecorrigeerd.

Dat verweerster voor iedere ouder afzonderlijk een rapportage wilde opstellen, zoals klaagster heeft betoogd, is niet juist. In de e-mail van 26 oktober 2018 van verweerster aan klaagster staat immers vermeld dat zij deze werkwijze hanteert *totdat* de ouders van mening zijn dat hetgeen op hen betrekking heeft met hun reactie hierop naar de opdrachtgever kan worden verzonden.

Daarbij komt dat klaagster (evenals vader) door verweerster op 5 december 2018 is uitgenodigd om op het totale rapport te reageren, hetgeen zij op 19 december 2018 heeft gedaan.

Verweerster heeft hiermee overeenkomstig artikel 93 van de Beroepscode gehandeld.

Evenmin is gebleken dat klaagster onvolledig door verweerster is geïnformeerd over haar werkwijze.

Klaagster heeft immers op 8 juli 2018 een verklaring ondertekend waaruit blijkt dat zij van verweerster uitleg heeft gekregen over de vormgeving van het onderzoek en dat haar de brochure van het NIFP genaamd “psychologische en psychiatrische rapportage in familierechtelijke zaken” is overhandigd.

V.11.2 Met betrekking tot de onduidelijkheden over een blokkeringsrecht wordt als volgt overwogen.

Niet gebleken is dat in het onderhavige geval het blokkeringsrecht op grond van een wettelijke regeling niet van toepassing is verklaard of is uitgesloten. Dit brengt met zich mee dat aan klaagster het recht toekomt om het rapport te blokkeren en dat het vervolgens aan verweerster is om aan dit blokkaderecht voorbij te gaan en het rapport toch aan de opdrachtgever te verstrekken, na een afweging van de in het geding zijnde belangen. Dit is geregeld in artikel 94 van de Beroepscode. Aan klaagster is bij aanvang van het onderzoek de NIFP-brochure uitgereikt waarin onder het kopje “privacybescherming” is aangegeven dat zij kan aangeven dat het rapport niet aan de opdrachtgever mag worden gestuurd (blokkeringsrecht) en dat de rapporteur desondanks de afweging kan maken dit toch te doen als dit in het belang van andere betrokkenen (bijvoorbeeld de kinderen) is. Deze brochure is op dit punt helder en conform artikel 94 van de Beroepscode. De vraag aan klaagster of zij akkoord gaat met verzending van het rapport of dat zij gebruik wenst te maken van haar blokkaderecht gaat dus vooraf aan de vraag of dit recht ook wordt gehonoreerd door verweerster. Dat verweerster deze vraag stelt aan klaagster is derhalve juist. Naar objectieve maatstaven is niet vast te stellen dat verweerster volgens klaagster de schijn heeft gewekt dat een beroep op haar blokkaderecht altijd zou worden gehonoreerd. Het voorgaande betekent dat klachtonderdeel 9 ongegrond is.

V.12. De klachtonderdelen 10 en 11 betreffen beide de inhoud van de rapportage en zullen dus gezamenlijk worden behandeld. Anders dan klaagster is het College van oordeel dat het rapport voldoet aan de eisen die artikel 97 van de Beroepscode stelt aan het rapport. Verweerster heeft inzichtelijk gemaakt welke (geschikte) onderzoeksinstrumenten zij heeft gebruikt en op welke gronden haar bevindingen en conclusies berusten. Dat klaagster het niet eens is met deze bevindingen en conclusies doet hieraan niet af.

Dat verweerster het onderzoek op ondeugdelijke wijze heeft uitgevoerd door signalen van - naar klaagster stelt - huiselijk geweld niet in de rapportage te betrekken, is naar het oordeel van het College niet aannemelijk geworden.

Allereerst heeft verweerster wel onderzoek gedaan naar eventuele signalen van huiselijk geweld bij de kinderen, maar heeft zij die niet vast kunnen stellen. Zo schrijft verweerster in bijlage 4A op pagina 85 van de rapportage dat de door moeder genoemde vormen van huiselijk geweld (diefstal auto, ontvoering en de door vader getoonde agressie) met vader en D zijn besproken maar dat de visie van vader en moeder op deze gebeurtenissen tegenstrijdig zijn. De dochter kon zich hiervan bovendien niets meer herinneren en wenste niet dat deze onderwerpen in haar gespreksverslag werden opgenomen.

Daarbij komt dat een psycholoog die in het kader van een rapportage in opdracht van de kinderrechter vragen beantwoordt niet aan waarheidsvinding doet (wat die waarheid dan ook moge inhouden).

De taak van de psycholoog is in dit geval de kinderrechter te adviseren.

De klachtonderdelen 10 en 11 zijn derhalve ongegrond.

V.13. Het beeldmateriaal en de gespreksverslagen die niet in het rapport zijn opgenomen behoeft verweerster naar het oordeel van het College niet aan klaagster ter hand te stellen.

Het beeldmateriaal betreft persoonlijke werkaantekeningen van verweerster die als zodanig niet behoren tot het dossier. Het verslag van een gesprek dat is gevoerd met een goede vriendin van vader en dat op haar verzoek niet is opgenomen in het rapport maakt dus evenmin deel uit van het dossier. Klachtonderdeel 12 is hiermee niet gegrond.

V.14. Wat betreft klachtonderdeel 13 inhoudende dat verweerster onvoldoende maatregelen heeft genomen ten einde te waarborgen dat geen misbruik van de rapportage wordt gemaakt, geldt het volgende.

In artikel 28 van de Beroepscode staat dat psychologen maatregelen treffen om te voorkomen dat een rapportage wordt gebruikt voor een ander doel dan waarvoor deze is opgesteld. Daartoe dient in de rapportage te worden vermeld dat deze van vertrouwelijke aard is, dat de conclusies alleen betrekking hebben op de aan de rapportage ten grondslag liggende vraagstelling en niet zonder meer kunnen dienen voor de beantwoording van andere vragen. Ook wordt vermeld na verloop van welke termijn de conclusies redelijkerwijs hun geldigheid verloren kunnen hebben. Deze vermeldingen ontbreken in het rapport en in zoverre voldoet het rapport dan ook niet aan artikel 28 van de Beroepscode. De opmerking op pagina 7 dat het rapport een beperkte geldigheidsduur heeft, is naar het oordeel van het College te weinig specifiek. Klachtonderdeel 13 is dus in zoverre gegrond.

Anderzijds heeft verweerster zich vergewist van de mogelijkheid dat klaagster en de vader de media zouden opzoeken en heeft zij hen bij aanvang van het onderzoek een verklaring laten tekenen waarin onder meer is opgenomen dat klaagster en de vader tijdens het onderzoek geen contact zoeken of informatie delen met de media met betrekking tot het onderzoek. In het licht van het voorgaande ziet het College dan ook geen aanleiding om aan deze gegrondverklaring enige maatregel te verbinden.

Het voorgaande betekent dat de klacht gedeeltelijk gegrond is (klachtonderdeel 13), maar voor het overgrote deel niet gegrond (alle overige klachtonderdelen).

Het College legt - gelet op het hiervoor overwogene - geen maatregel op.

VI De beslissing

Het College van Toezicht:

- verklaart subonderdeel 13 van de klacht gegrond als voormeld en verklaart de klacht voor het overige ongegrond;
- legt geen maatregel op.

Aldus gewezen op 10 november 2021

door:

mr. P.B. Martens, voorzitter,
 mr. E.A.M. Driessen, secretaris,
 drs. R. Beer,
 dr. J.P.C. Jaspers,
 drs. J. Mulder,
 leden

en ondertekend door de voorzitter,

w.g. P.B. Martens